

Gerda van Wageningen

Hart op drift

Familieroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Hoofdstuk 1

Het was eindelijk stil geworden. Het een zucht van verlichting sloop Anaïs op haar tenen naar de slaapkamer naast de kinderkamer. Vermoeid liet ze zich op het bed vallen. Ze was zo ongeveer aan het einde van haar Latijn besefte ze. Maar ze kon niet meer dan een kwartiertje, misschien een half uurtje, haar ogen dichtdoen en hopen dat ze zich daarna weer wat uitgerust zou voelen. Zou het meer jonge moeders zo vergaan, vroeg ze zich af toen de tranen min of meer achter haar ogen brandden.

Ruim drie maanden geleden had ze het leven geschonken aan de allerliefste meisjestweeling die een mens zich maar indenken kan. Toen ze in verwachting was, na twee jaar geleden met Bert te zijn getrouwd, had ze gedacht dat ze het toppunt van haar leven had bereikt. Vijf jaar geleden had ze haar man leren kennen. Het was bijna liefde op het eerste gezicht geweest, nu ja, het tweede gezicht misschien. Bert van Cruyningen was een vlotte, charman-te man en had vanaf het begin veel werk van haar gemaakt. Vroeger thuis was zij altijd het lelijke zusje geweest, en de drie jaar oudere Benedikte de knappe die altijd alle aandacht

naar zich toe had getrokken.

Een half jaar na hun kennismaking was ze bij Bert ingetrokken, in zijn appartementje in de stad. Er waren wel spanningen geweest, maar dat kon bijna niet anders, als twee mensen die midden in de twintig waren, hun leven aan elkaar aan gingen passen. Een jaar later was hij twee keer van baan veranderd om redenen die ze nooit goed had begrepen, maar hij zei dan dat hij zich in zijn oude baan ineens niet prettig meer voelde. Weer later had Bert werk gevonden hier in Oud-Beijerland waar ze nu woonden, als leraar op een scholengemeenschap, waar hij Duits doceerde. Via bemiddeling van kennissen hadden ze tenslotte kort na hun trouwen dit appartement kunnen huren, en ze moest toegeven dat ze hier fijn woonden op een prachtige locatie.

Omdat Anaïs onrustig was, leunde ze inmiddels op haar ellebogen en keek ze door het zolderraam naar de blauwe lucht buiten. Die prachtige Hollandse luchten maakten haar altijd rustig als ze door oververmoeidheid overmand dreigde te worden.

Ze bewoonden de zolderetage van een statig pand aan de haven van hun dorp. 's Zomers lag er een keur van jachten voor de deur, dan was

het hier altijd een gezellige drukte. Mooi uitzicht, schappelijke huur, ze voelde zich helemaal thuis. Beneden in het havenpand was een winkel gevestigd in luxe woonartikelen. Het was een ruime winkel en er hoorde een prachtige tuin bij. Daar mochten Bert en zij zitten als de winkel gesloten was en dat deden ze dan ook graag. Als de meisjes straks groter waren, zouden ze daar heerlijk kunnen spelen.

Op de etage boven de winkel woonde de eigenaar van het pand en dus ook van de winkel, een vlotte bijna-zestiger, een weduwnaar, en met een open oog voor vrouwelijk schoon. Hij stond nooit zelf in de winkel, maar deed de inkoop en ging daarvoor vaak op reis, soms naar Engeland, maar ook naar andere landen. Hij deed de administratie zelf. Boris van Zanten was een vrolijke man en niet wars van een ondeugende opmerking. Hij maakte altijd de indruk alsof hij alleen maar genoot van het leven. Anaïs vond hem een beetje een flierefluiter. Ze was diep in haar hart zelfs een beetje bang van hem omdat hij zo graag gewaagde opmerkingen maakte en ze eigenlijk niet goed wist hoe ze daarop reageren moest. Hij had een vriendin, dat vond ze een geruststellende gedachte.

De winkel werd bemenst door een drietal

verkoopsters waarvan er één een wat oudere vrouw was, ergens tussen de vijfenveertig en de vijftig, die ervoor zorgde dat haar baas rustig een weekje op reis kon en van wie Anaïs het vermoeden had dat ze graag meer wilde zijn dan enkel de zakelijke steun en toeverlaat van Boris. Zeker was ze daar echter niet van. Met Debbie maakte ze zo nu en dan wel eens een kort praatje, maar meer ook niet. De andere twee waren jonge vrouwen zoals zichzelf, met een parttime baan. Die gezichten wisselden nogal eens.

Boven het appartement van Boris lag de zolderetage van het pand, die aan Bert en haar werd verhuurd. Het was een volledig appartement met een zitkamer, een keuken, een badkamer en twee slaapkamers. Als de meisjes groter werden zouden ze behoefte krijgen aan een eigen kamertje en dan zouden ze om die reden moeten gaan verhuizen, dat wist ze.

Het was nog steeds stil in de babykamer. Anaïs zakte weer achterover en ging liggen, nu starend naar de authentieke hanenbalken boven haar. Dit appartement was ruim tien jaar geleden ingericht door de vorige eigenaar van het pand die zich echter aan de kosten had vertild en niet lang daarna zijn pand had moeten

verkopen. Toen was Boris gekomen. Hij stond er op bij zijn voornaam genoemd te worden. Hij had de bestaande winkel overgenomen en voortgezet. Met veel succes, besepte Anaïs, dat wel. De loop zat er goed in, al zei Benedikte soms dat het onmogelijk was met een dergelijke winkel in een dorp als Oud-Beijerland, zoveel te kunnen verdienen dat daarmee de luxe levensstijl van de huisbaas mogelijk werd gemaakt, maar misschien had de huisbaas rijke ouders gehad en een vermogen geërfd? Ze wist het niet. Het ging hen natuurlijk ook niets aan.

Anaïs slaakte nog maar eens een zucht en kwam eindelijk overeind. Op haar tenen sloop ze naar de kamer waar haar beide dochttertjes, die ze de namen Miranda en Marcelle hadden gegeven, eindelijk in slaap gevallen waren. Het was half zeven. Bert was nog niet thuis gekomen van school en had ook niet gebeld dat hij later zou zijn. Het eten was inmiddels aan het verpieteren omdat ze gewoonlijk om half zeven aten.

De meisjes sliepen lekker en ze moest eten, dan zou ze zich vast beter voelen, besepte Anaïs. Ze belde Bert op zijn mobieltje, maar kreeg slechts de voicemail. “Bel je even als je nog lang wegblijft?” sprak ze in. Daarna schepte ze

met lichte tegenzin wat eten op haar bord. Met het bord op schoot zette ze de televisie aan, zodat het niet zo stil meer was in huis. Ze at met lange tanden. De televisie boeide haar niet. Ze voelde zich moe, maar vooral ook onrustig. Waarom toch?

Ze zette het bord op het tafeltje en leunde met een zucht achterover op de behaaglijke leren bank. Haar ogen starden door het raam naar buiten. Als ze opstond keek ze zo naar de haven vol mooie jachten beneden, maar ze had geen zin om op te staan.

De tweeling was in de tweede week van januari geboren, drie weken te vroeg. Ze was moe gebleven na de redelijk zware bevalling, slikte al een poosje ijzertabletten omdat ze er bloedarmoede aan over had gehouden. Haar schattige meisjes waren in het begin echte huilbaby's geweest, en dat alles in tweevoud. Nachtvoedingen hadden haar drie maanden lang een ongestoorde nachtrust onthouden. Omdat haar melk niet voldoende bleek te zijn voor twee kinderen, gaf ze inmiddels voornamelijk flesvoeding en overwoog ze of het niet veel gemakkelijker zou zijn helemaal met de borstvoeding te stoppen. Ze had nog wel voldoende hoeveelheid, maar het leek wel blauw

water en er zat te weinig voeding in. Nu ze weer werkte, moest ze overdag die melk afkolven om aan de kleintjes te geven. Ook daarom zou het het beste zijn, helemaal op flesvoeding over te gaan. Misschien dat haar lichaam dan ook minder vermoeid aan zou gaan voelen.

Haar zwangerschapsverlof zat er inmiddels op. Ze was twee weken geleden weer aan het werk gegaan. Anaïs werkte drie dagen in de week in een plaatselijke luxe kledingwinkel, een groot bedrijf dat kleding verkocht in het betere segment. Van heinde en verre kwamen mensen graag winkelen in het charmante dorp Oud-Beijerland en de kledingwinkel liep dan ook uitstekend. Ze had dit werk altijd leuk gevonden. Het was dichtbij, ze stond nooit in de file maar wandelde in luttele minuten naar haar werk toe en ze kon tussen de middag naar huis gaan. De kinderen gingen twee dagen naar een oppasmoeder en ze werkte bijna altijd op zaterdag, dan paste Bert op. Anaïs leidde het drukke leven van elke moderne jonge moeder. Eigenlijk moest ze een of twee keer per week gaan fitnesssen om zich fitter te gaan voelen. Misschien kwam dat er binnenkort van, maar nu kon ze er de energie nog niet voor opbrengen.

Waar bleef Bert toch? Bert, werd ze misschien vermoeider van de zorgen om hem dan om de zorg voor haar tweeling? Ze wist het niet, werkelijk niet. Alleen Benedikte zei zo nu en dan recht voor zijn raap wat ze ervan dacht, en die dingen hadden een toon die Anaïs niet graag wilde horen. Ze trok haar bord toch maar weer naar zich toe.

Dit soort gedachten had ze in de afgelopen weken zo vaak gehad, maar steeds weer draaiden haar gedachten in een kringetje rond zonder dat zich een oplossing aandiende. Bert zat in de put. Nee, zelf had ze geen postnatale depressie of andere narigheid, ze had alleen maar bloedarmoede en was oververmoeid door de vele onderbroken nachten. Bert gaf nooit een flesje in de nacht. Ondanks dat hij zelf vaak beweerde nauwelijks nog een oog dicht te doen, sliep hij negen van de tien keer prinsheerlijk als er een baby begon te huilen. De afgelopen week was Anaïs gestopt met het geven van een nachtvoeding. De meisjes groeiden goed, ze moesten er nu aan gaan wennen 's nachts door te slapen. Maar tot nog toe hadden ze elke nacht om eten gehuild. Ze had ze dan een lepeltje suikerwater gegeven, op aanraden van haar schoonmoeder. En een oude vrouw in de winkel had haar nog

gisteren verteld, Anaïs geloofde dat ze het nog meende ook, dat in haar jeugd lastige baby's zoet gehouden werden met spenen gedoopt in jenever. Jenever! Werden baby's daar soms zo dronken van dat ze daardoor in slaap vielen?

Gelukkig, ze had haar bord leeg. Bijna op hetzelfde moment hoorde ze de voetstappen van Bert op de trap. "Je bent er," glimlachte ze meteen een stuk monterder. "Fijn. Ik zet je eten even in de magnetron. Het is niet warm meer."

"Wacht maar even. Ik wil eerst een glaasje wijn," verzuchtte haar man na haar een lauwe zoen op de wang te hebben gegeven. "Ik had vandaag na schooltijd nog een paar lastige gesprekken, Anaïs."

Hij liep naar de box om even bij zijn dochtertjes te kijken, maar veel aandacht besteedde hij gewoonlijk niet aan hen. Zijn ogen stonden dof, zoals ze dat al een hele tijd stonden. Hij was opgebrand, uitgeput. Het drukke schooljaar, het was nu april, eiste zijn tol en toch moest de drukste tijd nog beginnen. De examentijd zou over een paar weken aanbreken. Ze wist dat Bert daar huizenhoog tegenop zag. Verder moest er een nieuwe, grotere auto komen nu hun gezin was uitgebreid met twee kinderen